

Martori că Hristos este Mesia

Sabat după-amiază

De memorat:

„Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3:3).

Fără îndoială, Isus le-a oferit oamenilor dovezi puternice pentru afirmațiile făcute cu privire la Sine, inclusiv: „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică” (Ioan 6:47).

Dar mai sunt: transformarea apei în vin, hrănirea a mii de oameni cu câteva pâini, vindecarea fiului nobilului, vindecarea omului de la scăldătoarea Betesda, redarea vederii unui orb din naștere, învierea lui Lazăr. Evanghelistul se folosește de diverse evenimente și persoane – evrei, neevrei, bogați, săraci, femei, conducători, oameni de rând, educați și needucați –, care dau mărturie cu privire la cine este Isus. Ioan menționează până și mărturia Tatălui Însuși și a Scripturii, toate oferind dovezi ale identității Sale.

Săptămâna aceasta începe cu mărturia puternică a lui Ioan Botezătorul. Alți martori intră și ei în scenă: Andrei și Simon Petru, Filip și Natanael și un martor cât se poate de neașteptat, fariseul Nicodim. Dar un alt martor stă în umbră (celălalt ucenic de lângă Andrei, în Ioan 1:35,40) – însuși Ioan.

Duminică, 20 octombrie

Mărturia lui Ioan Botezătorul

După cum a ilustrat studiul de săptămâna trecută, Evanghelia după Ioan începe cu Isus Hristos, Cuvântul, în existența Lui veșnică, de dinainte de creație. Dar în aceeași introducere, Ioan Botezătorul apare ca martor al lui Isus. Unii evrei din vremea lui Isus așteptau doi mesia: unul preoțesc și unul regal. Ioan ne spune clar că Ioan Botezătorul nu a susținut că era unul dintre acești mesia, ci un martor al singurului Mesia adevărat.

1. Citește Ioan 1:19-23. Cum explica Ioan Botezătorul lucrarea și misiunea lui?

Ioan 1:19-23

19. Iată mărturisirea făcută de Ioan, când iudeii au trimis din Ierusalim pe niște preoți și leviți să-l întrebe: „Tu cine ești?”
20. El a mărturisit și n-a tăgăduit: a mărturisit că nu este el Hristosul.
21. Și ei l-au întrebat: „Dar cine ești? Ești Ilie?” Și el a zis: „Nu sunt!” „Ești prorocul?” Și el a răspuns: „Nu!”
22. Atunci i-au zis: „Dar cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuși?”
23. „Eu”, a zis el, „sunt glasul celui ce strigă în pustiu: „Neteziți calea Domnului!”, cum a zis prorocul Isaia.”

Conducătorii religioși au trimis preoți și leviți să îl întrebe pe Ioan cine era. Ținând cont de așteptările mesianice la un nivel ridicat în Iudeea, era important pentru Ioan Botezătorul să își clarifice poziția în raport cu respectivele așteptări. Nu era Lumina, dar era trimis de Dumnezeu să dea mărturie despre Lumină și să pregătească venirea lui Mesia (Ioan 1:6-8). De aceea le-a răspuns cât de clar a putut, spunând: „Nu sunt eu Hristosul” (Ioan 1:20, EDCR).

De asemenea, Ioan boteza cu apă, dar Hristos avea să boteze cu Duhul (Ioan 1:26,33). Ioan nu era demn să dezlege cureaua încălțăminteii lui Isus (Ioan 1:27). Hristos era mai presus de Ioan, pentru că era de dinainte de Ioan (Ioan 1:30). Isus era Fiul lui Dumnezeu, iar Ioan nu făcea decât să arate spre El (Ioan 1:34).

2. Citește Isaia 40:1-5 și Ioan 1:23. Cum folosește Ioan aceste versete?

Isaia 40:1-5

1. „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru.
2. Vorbiți bine Ierusalimului și strigați-i că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui.”
3. Un glas strigă: „Pregătiți în pustiu calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!
4. Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, și strâmtoarele, în vâlcele!
5. Atunci se va descoperi slava Domnului, și în clipa aceea orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit.”

Ioan 1:23

23. „Eu”, a zis el, „sunt glasul celui ce strigă în pustiu: „Neteziți calea Domnului!””, cum a zis prorocul Isaia.”

Pe vremea când drumurile erau pline de gropi și de pietre, servitorii erau uneori trimiși înaintea regelui să niveleze suprafața drumurilor și să elimine curbele bruște pentru a netezi drumul regelui. Așadar, ca împlinire a profeției, Ioan a venit pentru a pregăti inima oamenilor pentru Isus.

Cum ar trebui ca noi, în calitate de adventiști de ziua a șaptea, să facem același tip de lucrare?

Luni, 21 octombrie

Mielul lui Dumnezeu

Poporul evreu aștepta un mesia care să îl elibereze de Roma. Scopul Evangheliei după Ioan era să le schimbe înțelegerea cu privire la Mesia pentru a-L putea recunoaște pe Isus ca împlinire a profețiilor cu privire la Împăratul care avea să vină. Mesia nu avea să fie un conducător pământesc. El a venit să împlinească toate făgăduințele Vechiului Testament cu privire la Sine, care includeau jertfirea Sa pentru lume și reînnoirea relației dintre Dumnezeu și poporul Său.

3. Citește Ioan 1:29-37. Ce declarație face Ioan Botezătorul despre Isus? Ce imagine importantă folosește pentru a transmite identitatea și misiunea lui Isus?

Ioan 1:29-37

29. A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!
30. El este Acela despre care ziceam: „După mine vine un Om care este înaintea mea, căci era înainte de mine.
31. Eu nu-L cunoșteam, dar tocmai pentru aceasta am venit să botez cu apă: ca El să fie făcut cunoscut lui Israel.”
32. Ioan a făcut următoarea mărturisire: „Am văzut Duhul coborându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El.
33. Eu nu-L cunoșteam; dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis: „Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.”
34. Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu.”
35. A doua zi, Ioan stătea iarăși cu doi din ucenicii lui.

36. Și, pe când privea pe Isus umblând, a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu!”

37. Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe și au mers după Isus.

Afirmația lui Ioan Botezătorul cu privire la Isus ca Miel al lui Dumnezeu servește scopului Evangheliei după Ioan, care este acela de a aduce o reînnoită înțelegere cu privire la lucrarea și natura lui Mesia. Isus avea să fie într-adevăr împlinirea perspectivei transmise de sistemul de jertfe, făcând trimitere la promisiunea venirii unui Răscumpărător, exprimată pentru prima dată în Geneza 3:15.

„La botez, când Ioan L-a numit pe Isus «Mielul lui Dumnezeu», o nouă lumină venise asupra lucrării lui Mesia. Gândul profetului s-a îndreptat spre cuvintele lui Isaia: «Ca un miel pe care-l duci la măcelărie» (Isaia 53:7)” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 136).

4. Citește Marcu 10:45; Romani 5:6 și 1 Petru 2:24. Cum ne ajută aceste versete să înțelegem rolul lui Isus de „Mielul lui Dumnezeu”?

Marcu 10:45

45. Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!”

Romani 5:6

6 Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuți.

1 Petru 2:24

24. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănila Lui ați fost vindecați.

Chiar dacă avea nevoie să mai afle încă multe despre lucrarea lui Isus, Ioan Botezătorul era sigur că Isus era promisul Mesia, Cel care venise ca împlinire a profeției.

Meditează profund la acest titlu al lui Isus „Mielul lui Dumnezeu”! Ce imagine evocă și cum te ajută sistemul de jertfe din Vechiul Testament să apreciezi prețul plătit pentru mântuirea ta?

Doi ucenici ai lui Ioan

Doi ucenici ai lui Ioan Botezătorul erau cu el când a trecut Isus pe lângă ei. Ioan a declarat: „Iată Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1:36). Cei doi ucenici auziseră mesajul lui Ioan despre Hristos, cum că avea să împlinească profețiile din Vechiul Testament privitoare la Mesia ce urma să vină. Prin urmare, ucenicii l-au părăsit pe Ioan pentru a-L urma pe Isus, recunoscând că Isus era mai mare decât Ioan Botezătorul și că era împlinirea mesajului lui Ioan.

5. Citește Ioan 1:35-39. Ce au făcut acești doi ucenici după ce au auzit mărturia lui Ioan despre Isus?

Ioan 1:35-39

35. A doua zi, Ioan stătea iarăși cu doi din ucenicii lui.

36. Și, pe când privea pe Isus umblând, a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu!”

37. Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe și au mers după Isus.

38. Isus S-a întors; și, când i-a văzut că merg după El, le-a zis: „Ce căutați?” Ei I-au răspuns: „Rabi (care tâlmăcit înseamnă Învățătorule), unde locuiești?”

39. „Veniți de vedeți”, le-a zis El. S-au dus și au văzut unde locuia; și în ziua aceea au rămas la El. Era cam pe la ceasul al zecelea.

Dorind să fie cu Isus, și-au petrecut ziua cu El. Cine știe ce lucruri uimitoare au învățat și trăit în ziua aceea!

Trebuie să fi fost lucruri uimitoare, pentru că, nu după multă vreme, dorința lor a fost să își împărtășească experiența cu alții. Andrei, unul dintre cei doi ucenici, l-a găsit de îndată pe fratele lui, pe Simon, și i-a spus: „«Noi am găsit pe Mesia» (care, tâlmăcit, înseamnă: «Hristos»)” (Ioan 1:41). Când Andrei și-a adus fratele la El, Isus a lăsat să se înțeleagă imediat că îl cunoștea, spunând: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa” (Ioan 1:42). Isus îl cunoștea și îl înțelegea pe Petru. Faptul că Isus cunoaște oamenii este un motiv literar în Evanghelia după Ioan. (Vezi, de exemplu, Ioan 2:24,25.)

„Dacă ar fi avut o atitudine de necredință, ca preoții și rabinii, Ioan și Andrei n-ar fi ajuns să învețe la picioarele lui Isus. Ei ar fi venit la El cu critici, ca să-I judece cuvintele. [...] Dar acești primi ucenici n-au procedat așa. Ei răspunseseră chemării adresate de Duhul Sfânt prin predica lui Ioan Botezătorul. Acum au recunoscut glasul Învățătorului ceresc. [...] O lumină dumnezeiască se revărsa asupra învățăturii din

scripturile Vechiului Testament. Temele atât de complexe ale adevărului se conturau într-o nouă lumină” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 139).

Obiectivul Evangheliei după Ioan este să scoată la lumină cine este Isus, astfel încât această veste bună să fie împărtășită lumii.

Cum ți-a schimbat viața Domnul Hristos și creștința ta în El? Ce alte schimbări ai dori să se mai întâmple în viața ta?

Miercuri, 23 octombrie

Filip și Natanael

6. Citește Ioan 1:43-46. Ce dezvăluia mesajul lui Filip despre creștința pe care o avea deja în Isus?

Ioan 1:43-46

43. A doua zi Isus a vrut să Se ducă în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis: „Vino după Mine.”
44. Filip era din Betsaida, cetatea lui Andrei și a lui Petru.
45. Filip a găsit pe Natanael și i-a zis: „Noi am găsit pe Acela despre care a scris Moise în Lege și Prorocii: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif.”
46. Natanael i-a zis: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” „Vino și vezi!”, i-a răspuns Filip.

Filip era din Betsaida, la fel ca Petru și Andrei. Filip l-a găsit pe prietenul lui Natanael și i-a spus despre Isus. Ioan Botezătorul Îl numise pe Isus „Mielul lui Dumnezeu”. Andrei îi spusese lui Petru că Îl găsisese pe „Mesia”. Dar Filip se referă la Isus drept Cel despre care Moise și profeții au scris și Îi adaugă numele: „Isus din Nazaret”. Referirea la Nazaret declanșează o reacție tăioasă din partea prietenului său.

Natanael pare să fi avut prejudecăți față de micul oraș Nazaret. Cu siguranță un rege nu avea să iasă dintr-un loc atât de mărginaș. Prejudecățile împiedică ușor ochii să vadă adevărata valoare a oamenilor. Filip pare să fi conștientizat, posibil după discuții anterioare cu Natanael, că modul corect de a răspunde la prejudecăți nu este vreo argumentație filozofică sau teologică solemnă, ci o invitație adresată individului de a trăi adevărul la nivel personal. Așa că Filip a spus doar: „Vino și vezi!” Și Natanael a făcut întocmai. S-a dus și a văzut.

7. Citește Ioan 1:47-51. Cum l-a convins Isus pe Natanael de identitatea Sa și care a fost răspunsul lui Natanael?

Ioan 1:47-51

47. Isus a văzut pe Natanael venind la El și a zis despre el: „Iată cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug.”
48. „De unde mă cunoști?”, I-a zis Natanael. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.”
49. Natanael I-a răspuns: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!”
50. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.”
51. Apoi i-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul omului.”

Din versetele 46 și 47 lipsește detaliul esențial despre reacția verbală a lui Natanael la invitația lui Filip. S-a ridicat și s-a dus totuși să vadă. Prietenia lui cu Filip era mai puternică decât prejudecățile sale și viața lui avea să fie schimbată de atunci înainte.

Isus rostește cuvinte frumoase despre Natanael, numindu-l un israelit în care nu este vicleșug (Ioan 1:47), spre deosebire de ceea ce sugerase Natanael despre Isus (Ioan 1:46). Natanael este surprins, pentru că nu îl mai întâlnise pe Isus înainte. Apoi Isus face referire la faptul că l-a văzut sub un smochin, iar această scurtă afirmație îl convinge pe Natanael. Isus, prin puterea Sa divină, îl văzuse rugându-se, căutând adevărul sub acel pom (vezi *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 140, 141). Natanael face apoi o mărturisire înălțătoare, numindu-L pe Isus „Rabbi”, „Fiul lui Dumnezeu” și „Împăratul lui Israel”. De remarcat cum aparent cea mai mică revelație duce la cea mai mare mărturisire de credință!

Joi, 24 octombrie

Mărturia lui Nicodim

8. Citește Ioan 3:1-21. Cum întărește mărturia lui Nicodim tema Evangheliei după Ioan?

Ioan 3:1-21

1. Între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al iudeilor.

2. Acesta a venit la Isus, noaptea, și I-a zis: „Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.”
3. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”
4. Nicodim I-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?”
5. Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.
6. Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh.
7. Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou.”
8. Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.”
9. Nicodim I-a zis: „Cum se poate face așa ceva?”
10. Isus i-a răspuns: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu pricepi aceste lucruri?
11. Adevărat, adevărat îți spun că Noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut; și voi nu primiți mărturia Noastră.
12. Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești, și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?
13. Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului care este în cer.
14. Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului,
15. pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.
16. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.
17. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.
18. Oricine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.
19. Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.
20. Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.

21. Dar cine lucrează după adevăr vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu.”

Nicodim era un învățător respectat în Israel și un membru bogat al sinedriului. Mărturia lui joacă un rol important în Evanghelia după Ioan, din mai multe motive. L-a numit pe Isus „Învățător” și a făcut trimitere la semnele făcute de Isus ca dovadă a misiunii Sale divine. Prin urmare, încă dinainte de a conștientiza ceea ce făcea, Nicodim oferea dovezi în sprijinul identității mesianice a lui Isus.

Nicodim considera semnele o dovadă a chemării divine a lui Isus, dar nu considera că făceau trimitere la Isus ca împlinire a profețiilor din Vechiul Testament cu privire la Mesia. Deci Nicodim a venit cu unele îndoieli. La momentul acela nu Îl recunoștea pe Isus ca fiind Hristosul.

9.Citește Ioan 3:3-21. Ce i-a spus Isus lui Nicodim, dovedindu-i că putea să vadă dincolo de cuvintele lui?

Ioan 3:3-21

3. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”

4. Nicodim I-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?”

5. Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.

6. Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh.

7. Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou.”

8. Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.”

9. Nicodim I-a zis: „Cum se poate face așa ceva?”

10. Isus i-a răspuns: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu pricepi aceste lucruri?

11. Adevărat, adevărat îți spun că Noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut; și voi nu primiți mărturia Noastră.

12. Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești, și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?

13. Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului care este în cer.

14. Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului,

15. pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

16. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.
17. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.
18. Oricine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.
19. Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.
20. Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.
21. Dar cine lucrează după adevăr vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu.”

Isus cunoaște inima fiecărei persoane. Răspunsul dat lui Nicodim poate părea aspru, dar atacă direct problema. Deși evreii credeau că neamurile/neevreii trebuiau să se convertească, mulți nu înțelegeau că și ei, poporul ales, aveau nevoie de o experiență a convertirii. Nimeni nu se naște mântuit, indiferent de naționalitatea sau de biserica în care a fost crescut.

Moștenirea minunată a iudeilor, care începea încă de la Avraam, le oferea fără îndoială multe avantaje deosebite (vezi Romani 3:1,2). Dar lucrul acesta nu era suficient. Isus i-a spus lui Nicodim un lucru de neconceput: că el, un învățător și un conducător al poporului Israel, trebuia să se nască din nou, de sus. Isus l-a confruntat apoi pe Nicodim cu propria neștiință spirituală: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu pricepi aceste lucruri?” (Ioan 3:10). „Cum poți tu, un învățător eminent, să nu cunoști lucrul acesta?” Muștrarea trebuie să fi fost șocantă. În ciuda oricărui întrebări avute la momentul acela cu privire la Isus, ulterior Nicodim a trecut de partea Sa, alăturându-se urmașilor Săi (vezi Ioan 19:39).

Ce înseamnă să te naști din nou și de ce acordă Isus o importanță atât de mare acestui fapt?

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, cap. 17

Nicodim „a cercetat Scripturile într-un fel nou, nu ca să discute o teorie, ci ca să primească viață pentru suflet. El a început să vadă Împărăția cerului pe măsură ce s-a supus călăuzirii Duhului Sfânt. [...] Prin credință primim harul lui Dumnezeu, dar credința nu este mântuitorul nostru. Ea nu ne dă niciun câștig. Este numai mâna prin care ne prindem de Hristos și ne însușim meritele Lui, remediul pentru păcat. [...] Pocăința vine de la Hristos, tot așa cum vine și iertarea.

Prin urmare, cum suntem noi mântuiți? [...] Lumina care pornește de la cruce dezvăluie iubirea lui Dumnezeu. Iubirea Lui ne atrage către Sine. Dacă nu ne împotrivim acestei atracții, vom fi conduși la piciorul crucii, plini de pocăință pentru păcatele care L-au răstignit pe Mântuitorul. Apoi Duhul lui Dumnezeu produce prin credință o nouă viață în suflet. Gândurile și dorințele sunt aduse la ascultare de voința lui Hristos. Inima și mintea sunt re-create după chipul Aceluia care lucrează în noi ca să-Și supună totul. Apoi legea lui Dumnezeu este scrisă în minte și în inimă și putem zice împreună cu Hristos: «Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule» (Psalmii 40:8)” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p, 175, 176).

Zilnic: Ioan 7 – 13; Calea către Hristos, capitolul 4

Ce întreba poporul în șoaptă despre Domnul Isus?

De ce nu L-a lăsat Tatăl singur pe Isus?

Cu ce ocazie și cui a spus Domnul Isus că „Scriptura nu poate fi desființată”?

De cine și când S-a ascuns Domnul Isus?

Cum trebuie să fie mărturisirea păcatelor înaintea lui Dumnezeu, înaintea oamenilor vătămați sau mărturisirea în public?